

Sygn. akt X K 526/17

PR Ds. 171.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu w dniu 6 marca, 8 maja, 24 lipca 2018r. sprawy ***A. P. (1) ((...))***, syna S. i B., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 sierpnia 2016r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 435 zł T. S., w ten sposób, że podczas sprzedaży pojazdu marki A. o nr rej. (...) 7TE2 wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do aktualnego stanu polisy OC, przedkładając uprzednio podrobioną przez siebie kopię polisy, co miało istotne znaczenie dla sfinalizowania transakcji zakupu przedmiotowego pojazdu,

tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

I. Oskarżonego A. P. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 22 sierpnia 2016r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 435 zł T. S., w ten sposób, że podczas sprzedaży pojazdu marki A. o numerze rej. (...) 7TE2 wprowadził w błąd pokrzywdzonego, co do aktualnego stanu polisy OC, przedkładając uprzednio podrobioną kopię polisy, co miało istotne znaczenie dla sfinalizowania transakcji zakupu przedmiotowego pojazdu, czyn ten kwalifikuje z art. 286§1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. i na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 34§1 i 1a pkt 1 w zw. z art. 35§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania wskazanej przez Sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

II. Na mocy art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. S. kwotę 435 (czteryście trzydzieści pięć) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody.

III. Na mocy art. 44§2 k.k. orzeka przepadek poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych numer I/323/17/P pod pozycją 1.

IV. Na podstawie art. 626§1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków oraz 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. jest uczniem technikum. Z uwagi na naukę nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu rodziców i nie posiada innych źródeł dochodu.

Dowód: zeznania świadka T. S. (k. 51v).

T. S. przeglądając portal internetowy (...) natknął się na zamieszczoną przez A. P. (1) ofertę sprzedaży samochodu osobowego marki A. (...), rok produkcji 1999, numer VIN (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprzedawca zapewniał, iż samochód jest sprawny oraz posiada aktualne wszystkie opłaty – przegląd samochodu ważny do 20 sierpnia 2017r. oraz ubezpieczenie OC ważne do 24 lutego 2017r. W ogłoszeniu A. P. (2) podał numer polisy (...) zakupionej w towarzystwie (...).

Dowód: oferta sprzedaży samochodu (k. 14-17), zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 9), zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym (k. 13), polisa OC (k. 35), zeznania świadka T. S. (k. 51v, 144) S. F. (k. 44v, 136).

T. S. będąc zainteresowany atrakcyjną ofertą, również z tytułu braku konieczności ponoszenia kosztów dotyczących opłat za polisę OC, zdecydował się na spotkanie w celu obejrzenia pojazdu. W dniu 22 sierpnia 2016r. w C., w trakcie spotkania, T. S. kupił od A. P. (1) przedmiotowy samochód osobowy. A. P. (2) spisał umowę kupna-sprzedaży z T. S. i przekazał mu samochód. Cena samochodu została ustalona na kwotę 4000 złotych i zapłacona w gotówce. A. P. (2) wręczył T. S. umowę kupna-sprzedaży, kartę pojazdu, dowód rejestracyjny, kluczyki i kserokopię potwierdzenia wpłaty składki polisy OC.

Dowód: zeznania świadka T. S. (k. 5, 51v, 144), świadka S. F. (k. 44v, 136), potwierdzenie zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia OC (k. 8), umowa kupna-sprzedaży (k. 20), polisa OC (k. 35), protokół oględzin polisy OC (k. 56).

W trakcie sprzedaży A. P. (2) zapewnił T. S., iż do lutego 2017r. samochód posiada ważną polisę OC, pierwsza rata została już opłacona, należy tylko opłacić drugą ratę w kwocie 435 złotych. Dodał, że ubezpieczenie samochodu zostało zawarte w Y. C. E. Hestia.

Dowód: zeznania świadka T. S. (k. 5, 51v, 144).

W trakcie transakcji i wymiany dokumentów T. S. towarzyszył znajomy S. F., który jest narzeczonym siostry T. S..

Dowód: zeznania świadka T. S. (k. 5), świadka S. F. (k. 44v, 136).

Następnie T. S. dokonał darowizny 1/2 prawa własności samochodu na rzecz swojej mamy. W dniu 29 sierpnia 2016r. zarejestrował samochód pod nowym numerem rejestracyjnym (...) 7TE2 . W dniu 31 października 2016r. dokonał darowizny pozostałego udziału w prawie własności samochodu na rzecz swojej mamy, w wyniku czego stała się ona jedynym właścicielem pojazdu.

Dowód: zeznania świadka T. S. (k. 5), zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 9).

W dniu 17 października 2016r. T. S. zwrócił się do towarzystwa (...) z prośbą o przepisanie polisy ubezpieczeniowej na jego rzecz. W dniu 21 oraz 26 października 2016r. otrzymał odpowiedź od ubezpieczyciela, że polisa o numerze, jaki T. S. wskazał, jest zarejestrowana w systemie jako ubezpieczenie innego samochodu oraz że pojazd, który nabył T. S., nie jest w tym towarzystwie w ogóle ubezpieczony.

Dowód: zeznania świadka T. S. (k. 5), zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 9), odpowiedź z E. Hestii z 21 i 26 października 2016r. (k. 11, 12).

Po uzyskaniu takiej odpowiedzi z E. Hestii T. S. skontaktował się z A. P. (2), który powiedział, że potwierdzenie zawarcia polisy otrzymał od poprzedniego właściciela pojazdu i że będzie chciał z nim tę sprawę wyjaśnić. Dodatkowo

S. F. trzykrotnie osobiście pojechał do A. P. (1) w celu rozwiązania problematycznej sytuacji. Za pierwszym razem A. P. (2) nie potrafił wyjaśnić zaistniałej sytuacji, za drugim nie był obecny na miejscu, z kolei za trzecim powiedział, że nie ma czasu zajmować się tym problemem, na co S. F. poinformował go, że sprawa zostanie zgłoszona na policję.

Dowód: zeznania świadka T. S. (k. 5), S. F. (k. 44v-45, 136).

Jednocześnie T. S., po dokładnym sprawdzeniu otrzymanego od A. P. (1) potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC, zauważył, iż polisa zawiera fałszywe dane.

Dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 9).

A. P. (2) nabył pojazd w dniu 27 maja 2016r. od T. K. i D. K.. T. K. poinformował A. P. (1), iż pojazd był wcześniej uszkodzony oraz że zawarł umowę ubezpieczenia OC w (...) Towarzystwie (...) ważną do 27 maja 2016r. T. K. ubezpieczył ponadto samochód w Towarzystwie (...) na okres od 28 lipca 2015r. do 27 lipca 2016r. T. K. przy sprzedaży przekazał A. P. (2) wszystkie niezbędne dokumenty, w tym polisę OC.

Dowód: umowa kupna-sprzedaży (k. 19), zeznania świadka T. K. (k. 26v, 126), zeznania świadka D. K. (k. 29v, 126).

T. L. był właścicielem pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na przełomie sierpnia i września 2016r. zostawił samochód A. P. (2) z poleceniem, żeby w jego imieniu sprzedał pojazd. Wydał także kluczyki do samochodu, niezbędne dokumenty, w tym polisę OC zawartą w E. Hestii Y. C. D.. W dniu 3 września 2016r. A. P. (2) poinformował T. L., iż sprzedał samochód za kwotę 1900 zł, którą mu wręczył. W tym samym dniu T. L. wypowiedział zawartą przez siebie wcześniej umowę ubezpieczenia OC, o czym zawiadomił A. P. (1).

Dowód: zeznania świadka T. L. (k. 41, 135).

Przekazana przez A. P. (1) T. S. kopia polisy ubezpieczeniowej do pojazdu A. (...) została stworzona z dwóch odrębnych polis, jako jedna kopia dokumentu. Kopia dzieliła się na dwie strony, z czego lewa zawierała dane dotyczące ubezpieczenia zawartego w Y. C. E. Hestia na pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...) 1JK3 przez T. L.. Natomiast na prawej stronie znajdowały się dane pojazdu A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 7TE2 umowy ubezpieczenia zawieranej przez T. K., który jednak przedmiotową umowę wypowiedział.

Dowód: zeznania świadka T. K. (k. 26v), zeznania świadka T. L. (k. 41), notatka urzędowe (k. 55).

A. P. (2) jest żonaty. Posiada dwoje dzieci w wieku 9 i 12 lat. Z zawodu jest mechanikiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą oraz pracuje dorywczo, z których to prac uzyskuje dochód około 2000 złotych. Posiada działkę o powierzchni 1000 m² w Ł.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorlicach z dnia 27 listopada 2015r. w sprawie II K 466/15 został skazany na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne za przestępstwo z art. 286§1 k.k.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 63, 66), karta karna (k. 143).

Oskarżony A. P. (2) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Wyjaśnienia oskarżonego (k. 64).

Będąc przesłuchiwanym przed Sądem oskarżony ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił jedynie, że informował kupującego o tym, że trzeba zapłacić polisę OC i nie kserował żadnych dokumentów dotyczących samochodu.

Wyjaśnienia oskarżonego (k. 145).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia czynu, jak i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł przede wszystkim na wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonego – T. S. oraz świadka S. F.. Zeznania w/w świadków cechuje spójność wewnętrzna, a także zgodność z pozostałymi dowodami, głównie ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami.

Zeznania złożone w sprawie przez T. S. - uzupełnione treścią zeznań bezpośredniego świadka uczestniczącego w transakcji z dnia 22 sierpnia 2016r., tj. S. F., nie budzą żadnych wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń, są spójne, logiczne, konsekwentne, znajdują też potwierdzenie w dowodach z dokumentów i jako takie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności.

T. S. w złożonych zeznaniach opisał okoliczności zakupu samochodu marki A. o numerze rej. (...) 7TE2. Wskazał, iż w ogłoszeniu zamieszczonym w internecie przez oskarżonego było napisane, iż samochód posiada aktualne wszystkie opłaty. Pokrzywdzony podkreślił również, że z treści ogłoszenia dotyczącego sprzedaży przedmiotowego samochodu wynikało, że samochód posiada ważną polisę OC. Nadto T. S. zeznał, iż w dniu transakcji oskarżony zapewniał go o ważności ubezpieczenia, a na potwierdzenie swoich twierdzeń wręczył mu dokument potwierdzający zawarcie umowy ubezpieczenia, z którego faktycznie wynikało, iż polisa jest wciąż ważna. Zapewnił pokrzywdzonego, iż pierwsza rata ubezpieczenia została już opłacona, natomiast pokrzywdzony będzie musiał opłacić tylko i wyłącznie drugą ratę. T. S. zeznał, iż dopiero w trakcie próby przerejestrowania samochodu i kontaktu z rzekomym ubezpieczycielem dowiedział się, iż samochód nie posiada wymaganej polisy.

Powyższe okoliczności znajdują potwierdzenie w zeznaniach S. F., który uczestniczył wraz z pokrzywdzonym w przedmiotowej transakcji oraz później osobiście podjął próbę wyjaśnienia zaistniałej sytuacji z oskarżonym. Obydwaj świadkowie jednoznacznie wskazali także, że sprzedający wręczył T. S. dowód rejestracyjny wraz z polisą OC i zapewniał, iż jest ona aktualna.

Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby kwestionować znajdujące się w aktach dowody z dokumentów, w szczególności kserokopię potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC, a zatem fakty z nich wynikające Sąd uznał za udowodnione. Dokumenty te stanowią uzupełnienie zeznań przesłuchanych w sprawie świadków i w istotny sposób przyczyniły się do odtworzenia ustalonego stanu faktycznego. Z przedłożonej kserokopii potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC jednoznacznie wynika, iż zawiera on fałszywe dane. Została zatem wcześniej podrobiona w celu sfinalizowania transakcji.

Nadto Sąd dał wiarę także pozostałym świadkom: T. K., D. K. oraz T. L., których zeznania pozwoliły ustalić okoliczności, które doprowadziły w efekcie do zawarcia niekorzystnej dla pokrzywdzonego umowy kupna-sprzedaży z oskarżonym.

Sąd nie dał z kolei wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który pomimo powziętej od pokrzywdzonego i świadka S. F. informacji o nieprawidłowościach związanych z transakcją w całości odnosił się do niepamięci faktów jej dotyczących, w szczególności dokumentów przekazywanych nabywcy pojazdu. Sąd nie uznał za wiarygodne ponadto oświadczenia oskarżonego złożonego na rozprawie, iż nie kserował żadnych dokumentów dotyczących samochodu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się ponadto na aktualnej karcie karnej oskarżonego, która została sporządzona zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd dał wiarę także pozostałym dokumentom uznając, iż zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, a ich autentyczność oraz forma, w jakiej zostały sporządzone, nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Odnosnie kwalifikacji prawnej:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że T. S. został doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie go przez A. P. (1) w błąd co do przedmiotu transakcji, a ściślej jego statusu ubezpieczenia. Oskarżony świadomie wprowadził pokrzywdzonego w błąd poprzez dostarczenie sfałszowanego dokumentu ubezpieczenia, który został stworzony na podstawie dwóch innych dokumentów – umów ubezpieczenia T. K. oraz T. L.. N. rozporządzenia mieniem wynikała w niniejszej sprawie z faktu, że gdyby pokrzywdzony był świadomy tego, że nabywany przez niego samochód nie jest ubezpieczony, nie nabyłby go w ogóle lub co najmniej żądałby obniżenia ceny – na okoliczność taką wprost powoływał się w swoich zeznaniach. Oskarżony wiedział o tym, gdyż pokrzywdzony upewniał się w kwestii ważności ubezpieczenia. Do transakcji jednak doszło i w wyniku zawarcia umowy sprzedaży z dnia 22 sierpnia 2016 roku T. S. stał się właścicielem przedmiotowego pojazdu, zaś A. P. (2) otrzymał umówioną kwotę pieniędzy, tj. 4000 zł. Działał zatem z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a cel osiągnął. Szkoda, jaką poniósł pokrzywdzony, ograniczyła się do kwoty 435 zł, która stanowić miała równowartość pierwszej raty składki z tytułu ubezpieczenia OC, należnej za czas pozostały do upływu okresu ubezpieczenia, jaki zgodnie z deklaracjami oskarżonego miał jeszcze obowiązywać w odniesieniu do sprzedawanego samochodu.

Reasumując powyższe rozważania Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k., a jego wina w świetle zgromadzonego materiału dowodowego została udowodniona. Oskarżony A. P. (2) zawierając umowę z T. S. zdawał sobie sprawę, iż samochód nie posiada ważnej polisy ubezpieczeniowej, albowiem już w dniu dokonywania transakcji była ona wypowiedziana przez T. L., o czym ten poinformował oskarżonego i oskarżony w związku z tym posłużył się podrobionym dokumentem potwierdzającym umowę ubezpieczenia. Celowo zatem wprowadził nabywcę samochodu w błąd co do faktu posiadania ważnego ubezpieczenia, uzyskując zawarcie transakcji, która w przeciwnym wypadku nie nastąpiłaby lub jeśli tak by się stało, to cena uległaby obniżeniu, jako że T. S. zależało na zakupie samochodu, który nie generowałby dodatkowych opłat.

Oдноśnie wymiaru kary:

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k.

Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił:

- sposób popełnienia przestępstwa – oskarżony działał w sposób wcześniej przemyślany i przygotowany,
- działanie z niskich pobudek, czyli z chęci uzyskania niewielkiej korzyści majątkowej,
- uprzednią karalność oskarżonego – w tym wypadku Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony ponownie dopuścił się popełnienia przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał stosunkowo niską wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę, przy zastosowaniu art. 37a k.k., na podstawie przepisu art. 286§1 k.k. Biorąc pod uwagę, iż przestępstwo oszustwa zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności (art. 37a k.k.) albo pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, należy stwierdzić, iż kara wymierzona przez Sąd jest karą łagodną i pozostaje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Orzeczonej karę ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny będzie dla oskarżonego karą wystarczająco dolegliwą i przyczyni się do wykreowania u oskarżonego przekonania o niezasadności tego typu zachowania, jakiego się dopuścił, wdroży go do przestrzegania porządku prawnego i przekona o nieopłacalności wchodzenia na drogę przestępstwa. Również w odbiorze społecznym winna ona być uznana za karę sprawiedliwą i adekwatną do popełnionego przez oskarżonego występku. Uwzględnienie powyższych okoliczności doprowadziło Sąd do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, jak i do stopnia winy oskarżonego będzie kara 6 miesięcy ograniczenia

wolności - a więc w dolnych granicach ustawowego zagrożenia - z obowiązkiem wykonywania ww. pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd orzekł ponadto wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonemu szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 435 złotych, która stanowi równowartość pierwszej raty składki z tytułu ubezpieczenia OC, należnej za czas pozostały do upływu okresu ubezpieczenia, jaki zgodnie z deklaracjami oskarżonego miał jeszcze obowiązywać w odniesieniu do sprzedawanego samochodu. Oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko mieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, szkoda nie została naprawiona, stąd zasadnym było orzeczenie takiego środka karnego. Sąd kierował się zarówno tym, aby sprawca nie odniósł z przestępstwa korzyści, jak i aby pokrzywdzony uzyskał rekompensatę.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek i nakazał pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego w postaci kserokopii podrobionego potwierdzenia zawarcia polisy OC, jako że służyła ona do popełnienia przestępstwa.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania i stosowną opłatą, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, w łącznej wysokości 190 złotych. Oskarżony jest zdrowym mężczyzną, przebywającym aktualnie na wolności i posiadającym dochody i zatrudnienie.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz